

VYHLÁŠKA

ze dne 21. prosince 2004,

kteřou se stanoví postup zjišťování, vykazování a ověřování množství emisí skleníkových plynů

Ministerstvo životního prostředí stanoví podle § 24 písm. c) zákona č. 695/2004 Sb., o podmínkách obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon“):

§1

Předmět úpravy

Touto vyhláškou se v souladu s právem Evropských společenství¹⁾ stanoví postup zjišťování, vykazování a ověřování vykázaného množství emisí skleníkových plynů ze zařízení podle § 7 zákona, a to emisí z běžného provozu, z nepravdivých událostí, zejména nabíhání, odstavení a havarijních situací, ke kterým došlo v průběhu období zjišťování a vykazování. V případě zařízení podle § 5 odst. 2 zákona se ustanovení této vyhlášky vztahují na ta zařízení, u kterých je prahová hodnota překročena alespoň u jedné z činností podle přílohy č. 1 k zákonu.

§2

Základní pojmy

Pro účely této vyhlášky

- a) vsázkou - se rozumí množství paliva nebo materiálu odpovídající jedné nakládce, která je kontinuálně dodávána po určitý časový úsek,
- b) biomasou - se rozumí pro zjišťování, vykazování a ověřování emisí skleníkových plynů nefosilní organický materiál biologického původu (rostliny, zvířata, mikroorganismy), produkty a odpad ze zemědělství nebo lesnictví, nefosilní látky biologického původu tvořící průmyslový nebo komunální odpad a dále plyny a kapaliny získané rozkladem nefosilního organického materiálu biologického původu,
- c) podílem biomasy - se rozumí hmotnostní podíl uhlíku biologického původu vztažený na hmotnost celkového uhlíku (biologického i fosilního původu) ve směsném palivu,
- d) palivem z biomasy - se rozumí pro zjišťování, vykazování a ověřování emisí skleníkových plynů biomasa spalovaná k energetickým účelům,
- e) emisemi ze spalování - se rozumí emise pocházející z exotermické reakce paliva s kyslíkem,
- f) emisí z procesů - se rozumí emise jiná než ze spalování, ke které dochází v důsledku reakcí mezi chemickými látkami nebo jejich transformací, včetně chemické nebo elektrolytické redukce rud kovů, tepelným rozkladem nebo tvorbou látek pro použití jako produktu nebo suroviny,
- g) úrovní přesnosti - se rozumí stupeň přesnosti při stanovení aktivitních údajů, emisních faktorů a oxidačních nebo konverzních faktorů,
- h) postupem zjišťování - se rozumí postup stanovení emisí přímým měřením nebo [výpočtem](#), jakož i výběrem úrovně přesnosti,
- i) obdobím vykazování - se rozumí období kalendářního roku, v němž jsou emise zjišťovány a vykazovány,
- j) emisním hlášením - se rozumí výkaz o množství emisí skleníkových plynů,
- k) aktivitním údajem - se rozumí [informace](#) o materiálových tocích, spotřebě paliva, vstupní surovině nebo výstupním produktu, vyjádřené buď jako energetický obsah [TJ] stanovený pomocí výhřevnosti v případě paliva nebo jako materiálový vstup nebo výstup [t nebo m³] v ostatních případech,
- l) emisním faktorem - se rozumí faktory vycházející z obsahu uhlíku v palivech nebo vstupním materiálu, vyjádřené v tCO₂/ TJ v případě spalovacích emisí a v tCO₂/ t nebo tCO₂/ m v případě emisí z procesů,
- m) zdrojem - se rozumí konkrétní proces nebo konkrétní místo, kde dochází v daném zařízení k emisi skleníkových plynů.

Zjišťování emisí

§3

Způsob zjišťování

(1) Emise lze zjišťovat postupem založeným na výpočtu (dále jen „výpočet“) nebo postupem založeným na měření (dále jen „měření“) nebo kombinací obou metod v případě stanovení emisí z různých dílčích zdrojů spadajících pod jedno zařízení. Při tomto kombinovaném stanovení je nutno zajistit, aby nedošlo k vynechání nebo ke dvojímu započítání emisí. Navržený postup a jeho podrobný popis je součástí žádosti o povolení k emisím skleníkových plynů podle § 4 zákona. Měření lze navrhnout pouze v případě splnění podmínek uvedených v § 5 odst. 1.

¹⁾ Rozhodnutí Komise 2004/156/ES ze dne 29. ledna 2004, kterým se ustavují základní pravidla pro zjišťování a vykazování emisí skleníkových plynů podle směrnice 2003/87/ES Evropského Parlamentu a Rady.

(2) Popis postupu zjišťování pro dané zařízení obsahuje

- a) přesné vymezení zařízení a činností v něm vykonávaných, u kterých budou monitorovány emise,
- b) přehled o odpovědnostních vztazích za zjišťování a vykazování uvnitř zařízení,
- c) seznam jednotlivých (dílčích) zdrojů a relevantních paliv a látkových toků, které budou zjišťovány,
- d) soupis úrovně přesnosti (§ 9) aplikovaných pro aktivitní údaje, emisní faktory, oxidační nebo konverzní faktory pro každý z dílčích zdrojů, druh paliva, případně vyráběný produkt nebo jeho výchozí surovinu,
- e) popis typu, specifikace a přesné umístění měřicích zařízení použitých pro každý dílčí zdroj, použité palivo nebo materiál,
- f) popis přístupu použitého pro vzorkování paliva nebo materiálu pro stanovení výhřevnosti, obsahu uhlíku, emisních

- faktorů a podílu biomasy v palivu pro každý dílčí zdroj, palivo nebo materiál,
- g) popis zamýšlených analytických postupů pro stanovení výhřevnosti, obsahu uhlíku, emisních faktorů a podílu biomasy v palivu pro každý dílčí zdroj, palivo nebo materiál,
- h) popis kontinuálního systému měření emisí, bude-li použit pro zjišťování dílčího zdroje, tedy místa měření, frekvence měření, použitého přístroje, kalibrační procedury, sběru dat a odpovídající kontroly kvality dat,
- i) popis standardních kontrolních postupů zajišťujících kvalitu dat,
- j) informace o příslušném propojení s aktivitami vykonávanými v rámci **řízení** podniku a auditu z hlediska životního prostředí, pokud jsou tyto aktivity vykonávány.

§4

Změna postupu zjišťování

Za změnu postupu vyžadující změnu podmínek povolení podle § 6 zákona se považuje

- a) změna dosažitelnosti dat ve prospěch větší přesnosti stanovení emisí,
- b) vznik dosud neexistující emise,
- c) objevení chyby ve stávající metodice zjišťování.

§5

Měření

(1) Měření emisí kontinuálními měřicími systémy pro každý dílčí zdroj lze navrhnout za použití normované a celoevropsky akceptované metody (normy [CEN](#), [ISO](#), ČSN), pokud je zároveň předložena analýza nejistot podle § 19 odst. I a pokud je doloženo, že

- a) měření spolehlivě poskytuje přesnější výsledky než výpočet aplikující kombinaci nejvyšších úrovní přesnosti,
- b) srovnání měření a výpočtu je založeno na identickém seznamu zdrojů a emisí.

(2) Pro každé období vykazování se potvrdí shoda naměřených hodnot s hodnotami vypočtenými podle této vyhlášky. Pro potvrzovací výpočet se použije ta úroveň přesnosti výpočtu, která je pro daný typ zdroje touto vyhláškou požadována.

(3) Pro stanovení koncentrací CO₂ i pro stanovení objemového průtoku spalin nebo jiného vstupního plynu se použijí jen normalizované měřicí postupy v pořadí CEN, ISO, ČSN.

(4) U měřicího zařízení je třeba pravidelně prověřovat jeho funkčnost a chování včetně

- a) časové odezvy,
- b) linearity,
- c) interference,
- d) posunu nulové linie a rozpětí,
- e) přesnosti v porovnání s referenční metodou.

(5) Měřené emise CO₂ připadající na biomasu se odečtou na základě výpočtu a vykazují se odděleně jako zvláštní položka.

§6

Výpočet

(1) Emise CO₂ se vypočtou jako součin aktivního údaje, emisního faktoru a oxidačního nebo konverzního faktoru, nepoužije-li se specifický výpočet uvedený v přílohách č. 8 až 17 k této vyhlášce.

(2) CO₂ neemitovaný z daného zařízení, ale přemístěný jinam jako čistá substance, jako složka paliva nebo jako vstupní surovina pro chemický nebo papírenský průmysl, se od vypočtené úrovně emisí odečte a vykáže odděleně jako zvláštní položka. Přemístěným CO₂ se rozumí zejména

- a) čistý CO₂ použitý pro karbonizaci nápojů,
- b) čistý CO₂ použitý jako suchý led,
- c) čistý CO₂ používaný jako hasicí médium, chladicí médium nebo pro laboratorní účely,
- d) čistý CO₂ používaný jako rozpouštědlo v potravinářském a chemickém průmyslu,
- e) CO₂ používaný jako surovina v chemickém nebo papírenském průmyslu,
- f) CO₂, který je částí paliva exportovaného mimo zařízení.

(3) CO₂ zastoupený jako část palivové směsi, která se přivádí k zařízení, se zahrnuje do emisního faktoru tohoto paliva a vyazuje se jako emise v tom zařízení, kde je toto palivo obsahující CO₂ spalováno.

(4) Zachycený a uschovaný CO₂ se nezahrne do emisí daného zařízení.

§7

Emise ze spalování

(1) V případě emisí ze spalování jsou aktivní údaje založené na spotřebě paliv. Množství paliva se vyjadřuje v termínech energického obsahu v TJ. Emisní faktor se vyjadřuje v tCO₂ na TJ. Během spalování se převážná část uhlíku obsažená v palivu zoxiduje na CO₂, přičemž část uhlíku může zůstat nezoxidovaná v popelu nebo se tvoří saze, což se zohlední oxidačním faktorem vyjádřeným jako podíl zoxidovaného uhlíku, kdy jeho maximální hodnota je rovna jedné. Obsahuje-li emisní faktor v sobě faktor oxidační, oxidační faktor se již nevyjadřuje. Emise CO₂ vyjádřené v tunách se vypočtou jako součin spotřeby paliva v TJ, emisního faktoru vyjádřeného v t CO₂ na TJ a oxidačního faktoru.

(2) Podrobnosti o způsobu výpočtu jsou uvedeny v příloze č. 8 k této vyhlášce.

§8

Emise z procesů

(1) V případě emisí z procesů jsou aktivní údaje založené na spotřebě suroviny, prosazení nebo vyrobeného produktu v

tunách nebo m³. Uhlík obsažený ve vstupní surovině, který není přeměněn na CO₂ během procesu, je uvažován v konverzním faktoru vyjádřeném jako zlomek. V případě převedení veškerého uhlíku v surovině na CO₂ je konverzní faktor roven jedné. Je-li konverzní faktor zahrnut v emisním faktoru, konverzní faktor se již nevyjadřuje. Množství vstupního materiálu se vyjadřuje buď hmotnostně nebo objemově. Emise CO₂ vyjádřené v tunách se vypočtou jako součin aktivitního údaje vyjádřeného v tunách nebo metrech krychlových, emisního faktoru vyjádřeného v t CO₂ na tunu nebo na metr krychlový a konverzního faktoru.

(2) Podrobnosti o způsobu výpočtu jsou uvedeny v přílohách č. 8 až 17 k této vyhlášce.

§9

Úroveň přesnosti

(1) Úroveň přesnosti slouží k určování proměnných, jimiž jsou aktivitní údaje, emisní faktory, oxidační nebo konverzní faktory. Zvyšující se číslo úrovně přesnosti znamená vyšší přesnost, v případě stejné úrovně přesnosti za použití rozdílných přístupů jsou tyto přístupy rozlišeny písmeny. V případě použití alternativních postupů označených stejným číslem a různými písmeny lze provést změnu postupu, pokud se prokáže, že tato změna povede ke zvýšení přesnosti.

(2) Upřednostněna musí být nejvyšší úroveň přesnosti, a to pro výpočet ze všech zdrojů daného zařízení a pro všechny proměnné vyskytující se ve výpočetních vzorcích. Nižší úroveň přesnosti pro příslušné proměnné v rámci zjišťovacího postupu je možné použít pouze tehdy, prokáže-li se, že nejvyšší úroveň přesnosti není technicky proveditelná, nebo že vyžaduje nepřiměřeně vysoké náklady.

(3) Použití různé úrovně přesnosti pro jednotlivé proměnné je součástí popisu postupu podle § 3. Nižší úrovně přesnosti přicházejí v úvahu tam, kde se jedná o méně významné zdroje nebo méně významné toky paliv. Jako méně významné zdroje se označují ty, kde emise nepřekračuje 2,5 kt, nebo ty, které se dohromady nepodílejí na celkové emisí více než z 5 %. Nejnižší úroveň přesnosti lze použít u nejméně významných zdrojů, jejichž emise nepřevyšuje 0,5 kt nebo se nepodílejí na celkové emisí více než z 1 %. Pro paliva z čisté biomasy přicházejí v úvahu postupy nižších úrovní přesnosti, ledaže by se takto vypočítané emise odečítaly od emisí stanovených na základě kontinuálního měření.

(4) Pokud pro dočasné technické problémy nelze aplikovat předepsané úrovně přesnosti, aplikuje se nejvyšší dosažitelná úroveň přesnosti do té doby, než se podaří návrat k původnímu stavu. Dočasná změna se bez prodlení nahlásí Ministerstvu životního prostředí s uvedením důvodů, které k této změně vedly.

(5) Změny v úrovních přesnosti podle odstavce 4 se plně dokumentují. Mezery v datech způsobené výpadky měřicích zařízení je nutno minimalizovat s použitím dokumentu používaného při integrované prevenci ²⁾. Dojde-li ke změně úrovní přesnosti uvnitř období vykazování, výsledky pro ovlivněné činnosti se započtou a oznámí v oddělených sekcích emisního hlášení pro obě části období vykazování, tedy pro období před změnou a pro období po změně úrovně přesnosti.

(6) Přehled předepsaných úrovní stanovení emisí pro různé typy činností podle přílohy č. 1 zákona uvádí tabulka v příloze č. 1 k této vyhlášce.

§10

Aktivitní údaje

(1) Nelze-li aktivitní údaje potřebné pro výpočet emisí měřit přímo před vstupem do procesu a jestliže tato vyhláška nestanoví jinak, stanoví se s ohledem na změny zásob jako vztah

²⁾ „Všeobecné zásady zjišťování“ z června 2003.

Materiál C = Materiál P + (Materiál S - Materiál E) -Materiál O,
kde

Materiál C je materiál zpracovaný během vykazovaného období

Materiál P je materiál koupený během vykazovaného období

Materiál S je materiál skladovaný na začátku vykazovaného období

Materiál E je materiál skladovaný na konci vykazovaného období

Materiál O je materiál použitý pro ostatní účely (transportovaný jinam nebo odprodáný).

(2) V případech, kdy to není technicky proveditelné nebo pokud by to vedlo k nepřiměřeně vysokým nákladům při stanovení Materiálu S a Materiálu E měřením, lze tyto dvě hodnoty odhadnout na základě dat z předchozího roku a korelace s produkcí za vykazované období a doložit je podpůrnými a dokumentovanými výpočty a s příslušnými fonačními výkazy. Stanovení všech ostatních hodnot majících vliv na výběr úrovně přesnosti se provádí podle metodických instrukcí uvedených v přílohách č. 8 až 17 k této vyhlášce.

(3) Vodítkem při výběru vhodné úrovně přesnosti pro aktivitní údaje je informativní tabulka s rozsahem chyby pro různá měřicí zařízení za ustálených podmínek měření uvedená v příloze č. 2 k této vyhlášce. Tabulka uvádí přehled rozsahů chyb typických měřicích zařízení pro měření toků paliv nebo materiálu.

§11

Použití emisních faktorů

(1) Emisní faktor vztažený na jednotku hmotnosti, tedy tCO₂/t, lze použít i pro případ paliva, pokud se prokáže, že tak bude dosaženo trvale vyšší přesnosti než při použití emisního faktoru standardně vztaženého na energii obsaženou v palivu, tedy tCO₂/TJ.

(2) Pro konverzi uhlíku na oxid uhličitý se použije koeficientu 3,667 [t CO₂/ t C], přičemž se uvažují zaokrouhlené relativní atomové hmotnosti 12 pro uhlík a 16 pro kyslík.

(3) Použití vyšších úrovní přesnosti s většími požadavky na přesnost lze jen při dodržení pravidel uvedených v § 13 až 16.

(4) Referenční emisní faktory pro úroveň přesnosti I jsou stanoveny v příloze č. 3 k této vyhlášce. Jestliže palivo nepatří do některé z kategorií paliv uvedených v této příloze, zařadí se palivo do některé příbuzné kategorie paliv podle odborného odhadu.

- (5) Emisním faktorem se rozumí pro
- a) biomasu - emisní faktor 0. Biomasa se považuje jako CO₂ neutrální, k započítání emisí CO₂ pocházejících z biomasy tedy nedochází. Seznam materiálů považovaných za biomasu je uveden v příloze č. 4 k této vyhlášce,
 - b) odpady obsahující fosilní uhlík a používané jako paliva - emisní faktory nejsou stanoveny, použijí se odvozené hodnoty podle pravidel uvedených v § 13 až 16,
 - c) paliva nebo materiály obsahující fosilní nebo nefosilní uhlík - vážený emisní faktor, založený na zastoupení fosilního uhlíku v celkovém množství uhlíku (fosilního + biogenního). Tento výpočet musí být transparentní, náležitě zdokumentovaný a v souladu s pravidly uvedenými v § 13 až 16.
- (6) Všechny relevantní informace týkající se emisních faktorů, včetně informačních zdrojů a výsledků analýzy paliv, vstupního nebo výstupního materiálu, musí být náležitě zdokumentovány a příslušná dokumentace musí být uložena pro případ kontroly.

§12

Použití oxidačních a konverzních faktorů

- (1) Oxidační nebo konverzní faktor se použije v těch případech, kdy emisní faktor nezohledňuje fakt, že část uhlíku zůstává nezoxídována.
- (2) Výpočet se řídí pravidly stanovenými v § 13 až 16.
- (3) Jestliže různá paliva nebo materiály jsou použity uvnitř zařízení a počítají se technologicky specifické oxidační faktory, lze stanovit jeden agregovaný oxidační faktor nebo přiřadit nekompletní oxidaci pouze jednomu proudu paliva nebo materiálu a u ostatních uvažovat hodnotu faktorů rovnu jedné.
- (4) Všechny relevantní informace týkající se oxidačních a konverzních faktorů, včetně informačních zdrojů a výsledků analýzy paliv, vstupního nebo výstupního materiálu, se náležitě zdokumentují a příslušná dokumentace uloží pro případ kontroly.

§13

Stanovení výhřevnosti a emisních faktorů pro paliva

- (1) Užití procedury určení technologicky specifických emisních faktorů včetně vzorkovací procedury pro konkrétní paliva se uvádí v popisu postupu podle §3.
- (2) Procedury aplikované na vzorkování paliva a na určení jeho výhřevnosti, obsahu uhlíku a emisního faktoru, zejména vzorkovací frekvence, vzorkovací procedury, stanovení spalného tepla a výhřevnosti nebo obsahu uhlíku pro různé typy paliv, jsou založeny na příslušných CEN normách. Neexistují-li normy CEN, použijí se normy ISO nebo národní normy ČSN. Pokud neexistují žádné aplikovatelné normy, postupy mohou být prováděny podle návrhů těchto norem nebo podle nejlepších dostupných průmyslových metodických pokynů. Při odběru vzorků pro danou vsázku se dodržuje požadavek reprezentativnosti.
- (3) Pro stanovení emisních faktorů, obsahu uhlíku a výhřevnosti se použijí laboratoře akreditované podle normy EN ISO 17025.
- (4) Pro dosažení příslušné přesnosti technologicky specifických emisních faktorů a přesnosti analytické procedury na určení obsahu uhlíku a výhřevnosti se berou v úvahu faktory vzorkovací frekvence, vzorkovací procedury a přípravy vzorků při dodržování všeobecně akceptované praxe pro reprezentativní vzorkování. Je třeba prokázat, že stanovený obsah uhlíku, výhřevnosti a emisní faktory jsou dostatečně reprezentativní a nejsou zatíženy systematickou chybou.
- (5) Stanovené emisní faktory se použijí jen pro ty vsázky paliva, které byly shledány jako reprezentativní. Plná dokumentace procedur použitých v příslušné laboratoři pro stanovení emisního faktoru včetně plného souboru výsledků se uschová a zpřístupní osobě, která je držitelem rozhodnutí o autorizaci podle zvláštního právního předpisu (dále jen „autorizovaná osoba“)³).

§14

Stanovení technologicky-specifických oxidačních faktorů

- (1) Použití specifické procedury pro stanovení technologicky-specifických oxidačních faktorů včetně vzorkovací procedury pro konkrétní typ paliva a zařízení se uvádí v popisu postupu podle § 3.
- (2) Procedury aplikované na vzorkování paliva a na určení jeho technologicky-specifických oxidačních faktorů, zejména na stanovení obsahu uhlíku v sazech, popelu a odpadech, jsou založeny na příslušných CEN normách. Neexistují-li normy CEN, použijí se normy ISO nebo národní normy ČSN. Při odběru vzorků pro danou vsázku se dodržuje požadavek reprezentativnosti.
- (3) Pro stanovení emisních faktorů, obsahu uhlíku a výhřevnosti se použijí laboratoře akreditované podle normy EN ISO 17025.
- (4) Kromě vlastního stanovení oxidačních faktorů pro vsázky paliv se dodržují všeobecně akceptované praxe pro reprezentativní vzorkování a vyloučí se odvozené oxidační faktory, které nejsou dostatečně reprezentativní a jsou zatíženy systematickou chybou.
- (5) Stanovené oxidační faktory se použijí jen pro ty vsázky paliva, které byly shledány jako reprezentativní. Plná dokumentace procedur použitých v příslušné laboratoři pro stanovení emisního faktoru včetně plného souboru výsledků se uschová a zpřístupní autorizované osobě.

§15

Stanovení emisních faktorů pro jiné než spalovací procesy a údajů o složení

- (1) Použití specifické procedury pro stanovení technologicky-specifických emisních faktorů včetně postupu vzorkování se uvádí v popisu postupu podle §3.
- (2) Procedury aplikované na vzorkování a na stanovení složení příslušného materiálu nebo proces odvození emisního faktoru jsou založeny na příslušných CEN normách. Neexistují-li normy CEN, použijí se normy ISO nebo národní normy ČSN. Při odběru vzorků pro danou vsázku se dodržuje požadavek reprezentativnosti.
- (3) Pro stanovení emisních faktorů, obsahu uhlíku a výhřevnosti se použijí laboratoře akreditované podle normy EN ISO 17025.
- (4) Kromě vlastního stanovení složení materiálu a emisních faktorů pro dávkovaný materiál se dodržují všeobecně

akceptované praktiky pro reprezentativní vzorkování a vyloučí se stanovené složení nebo emisní faktor, který není dostatečně reprezentativní a je zatížen systematickou chybou.

(5) Stanovené emisní faktory se použijí jen pro ty vsázky materiálu, které byly shledány jako reprezentativní. Plná dokumentace procedur použitých v příslušné laboratoři pro stanovení složení nebo emisního faktoru včetně plného souboru výsledků se uschová a zpřístupní autorizované osobě.

§ 16

Stanovení podílu biomasy

(1) Použití specifické procedury pro stanovení podílu biomasy v konkrétních palivech se uvádí v popisu postupu podle § 3.

(2) Procedury aplikované na vzorkování paliva a na stanovení podílu biomasy v něm jsou založeny na příslušných CEN normách. Neexistují-li normy CEN, použijí se normy ISO nebo národní normy ČSN. Metody aplikovatelné na stanovení zlomku biomasy v palivu se mohou pohybovat v širokém rozsahu od manuálního roztržení složek směsných materiálů přes diferenční metody stanovující výhřevnosti binárních směsí a jejich čistých složek až k isotopickým metodám založených na analýze uhlíku 14. Při odběru vzorků pro danou vsázku se dodržuje požadavek reprezentativnosti.

³⁾ § 15 odst. l písm. e) zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů (zákon o ochraně ovzduší), ve znění zákona č. 92/2004 Sb.

(3) Pro stanovení emisních faktorů, obsahu uhlíku a výhřevnosti se použijí laboratoře akreditované podle normy EN ISO 17025.

(4) Pro stanovení podílu biomasy se použijí jen ty vsázky materiálu, které byly shledány jako reprezentativní, aby výsledky nebyly zatíženy systematickou chybou. Plná dokumentace procedur použitých v příslušné laboratoři pro stanovení složení nebo emisního faktoru včetně plného souboru výsledků se uschová a zpřístupní autorizované osobě.

(5) Není-li stanovení podílu biomasy ve směsném palivu technicky proveditelné nebo je zatíženo neúměrnými náklady, uvažuje se v takových případech podíl biomasy jako nulový.

Nejistota při zjišťování emisí

§ 17

Vyhodnocení nejistoty

(1) Nejistotu při zjišťování emisí je nutno omezit na minimum. Maximální přípustná nejistota se vyjadřuje na základě intervalu spolehlivosti, odpovídajícího hladině pravděpodobnosti 95 %.

(2) Typické hodnoty nejistot při stanovení emisí CO₂ při činnostech nebo dílčích zdrojích rozdílné emisní mohutnosti E uvádí tabulka v příloze č. 5 k této vyhlášce.

§ 18

Nejistoty při výpočtu

(1) V případě použití postupu založeného na výpočtu se navrhne v popisu postupu podle § 3 kombinace úrovní přesnosti zahrnujících nejistotu pro každý zdroj daného zařízení a tato kombinace se uvede ve výročním emisním hlášení zahrnujícím všechny činnosti a příslušné toky paliv a materiálu. Uvádění kombinací úrovní přesnosti v emisní zprávě je dostatečným výkazem nejistoty vykázaných emisí.

(2) Přípustná nejistota určená pro měřicí zařízení při úrovním systému musí zahrnovat specifikovanou nejistotu daného měřicího zařízení, nejistotu spojenou s kalibrací a dodatečné nejistoty vyplývající z toho, jak náležitě je přístroj používán v praxi. Uváděná hraniční čísla v úrovním systému se vztahují k nejistotě připadající na výslednou hodnotu pro celé období zjišťování a vykazování.

(3) Zbylé nejistoty v emisních datech i v emisním hlášení se kontrolují a redukují pomocí standardních kontrolních postupů zajišťujících kvalitu dat. V průběhu ověřovacího procesu se kontroluje, zda je odsouhlasený zjišťovací postup aplikován náležitě, a dále se vyhodnocuje kvalita procesu podchyzení a redukce přetrvávajících nejistot prostřednictvím správné aplikace standardních kontrolních postupů zajišťujících kvalitu dat.

§ 19

Nejistoty při měření

(1) V případě uvedeném v § 5 odst. l se předkládá analýza nejistot založená na nejistotách majících původ v

a) kontinuálním měření koncentrací - charakteristická nejistota daného měřicího zařízení, nejistota spojená s kalibrací, dodatečná nejistota spojená s tím, jak je měřicí zařízení užíváno v praxi,

b) měření hmotnostního nebo objemového průtoku výstupního toku při kontinuálním emisním zjišťování nebo pro provedení ověřovacího výpočtu - charakteristická nejistota daného měřicího zařízení, nejistota spojená s kalibrací, dodatečná nejistota spojená s tím, jak je měřicí zařízení užíváno v praxi,

c) aplikaci dané výpočetní metody při určení výhřevností, emisních a oxidačních faktorů nebo určení údajů o složení pro provedení ověřovacího výpočtu a používání daného postupu v praxi (dodatečná nejistota).

(2) Kvantifikace nejistoty, která vyplývá z počáteční důkladné analýzy nejistoty, se uvede v emisním hlášení. Kvantifikace této nejistoty v emisním hlášení je dostatečným výkazem nejistoty vykázaných emisí.

(3) Zbylé nejistoty v emisních datech i v emisním hlášení se kontrolují a redukují pomocí standardních kontrolních postupů zajišťujících kvalitu dat. V průběhu ověřovacího procesu se kontroluje, zda je odsouhlasený zjišťovací postup aplikován náležitě, a dále se vyhodnocuje kvalita procesu podchyzení a redukce přetrvávajících nejistot prostřednictvím správné aplikace standardních kontrolních postupů zajišťujících kvalitu dat.

Vykazování výsledků a uchovávání informací

§ 20

Vykazování výsledků zjišťování

- (1) Pro vykazování kvantitativních údajů se použije formulář pro vykazování výsledků zjišťování emisí, jehož vzor je uveden v příloze č. 6 k této vyhlášce. Emisní hlášení musí být ověřeno podle § 7 odst. 2 zákona.
- (2) Součástí emisního hlášení jsou
 - a) údaje identifikující zařízení podle § 5 odst. 3 písm. c) zákona a identifikační číslo emisního povolení,
 - b) emisní součty, zvolený postup (měření nebo výpočet), zvolená úroveň přesnosti, aktivitní údaje (pro spalování musí být uvedeno jak množství, tak i energetický obsah paliva), emisní faktory (u spalování se uvádějí emisní faktory vztažené na jednotku energie obsažené v palivu) a oxidační nebo konverzní faktory (bezrozměrný zlomek nepřesahující jedničku) pro všechny zdroje. V případě aplikace hmotnostní bilance se nahlásí hmotnostní toky, uhlíkový a energetický obsah pro každý palivový nebo materiálový proud, a to vstupní i výstupní, včetně zahrnutí jejich zásob,
 - c) dočasné nebo trvalé změny úrovně přesnosti, důvody pro jejich změny, počáteční datum a konečné datum pro dočasné změny,
 - d) jakékoliv další změny prováděné v daném zařízení během monitorovacího a vykazovacího období, které by mohly být významné z hlediska vykazování emisí.
- (3) Informace podle odstavce 2 písm. c) a d), jakož i doplňkové informace týkající se písmene b) se začlení do výročního emisního hlášení jako běžný text, nikoliv ve formě tabulek.
- (4) Zvlášť se vykazují položky, které se nezapočítají do celkového součtu emisí. Jedná se o
 - a) množství spalované biomasy [TJ] nebo použité v procesech [t nebo m³],
 - b) množství CO₂ [t CO₂] z biomasy, kde se emise CO₂ stanovují měřením,
 - c) množství CO₂ přemístěné ze zařízení [tCO₂], jakož i udání sloučeniny, v níž byl CO₂ přemístěn.
- (5) Paliva a odpovídající emise se vykáží podle přílohy č. 3 k této vyhlášce. Dále se vykáží různé druhy odpadů a emisí pocházejících z jejich použití jako paliv nebo vstupního materiálu ⁴⁾.
- (6) Emise pocházející z různých zdrojů jednoho zařízení patřící ke stejnému typu činnosti podle přílohy č. 1 k zákonu mohou být nahlášeny souhrnně a přiřazeny k této činnosti.
- (7) Emise se vykazují zaokrouhleně na tunu. Aktivitní údaje, emisní faktory, oxidační nebo konverzní faktory se zaokrouhlí tak, aby zahrnovaly pouze významné číslice jak pro výpočet, tak i pro vykazování.
- (8) Každá činnost uvedená v příloze č. 1 zákona vykonaná v zařízení musí být označena oběma kódy uvedenými v příloze č. 7 k této vyhlášce.
- (9) Emisní hlášení podle § 7 odst. 1 zákona je zveřejňováno podle zvláštního právního předpisu ⁵⁾.

§21

Uchovávání informací

- (1) Informace o zjištěném množství emisí skleníkových plynů z daného zařízení se uchovávají alespoň 10 let od předložení emisního hlášení podle § 7 odst. 1 zákona. Uchovávaná data musí být takového rozsahu, aby bylo umožněno provedení ověření výročního emisního hlášení předloženého provozovatelem zařízení.
- (2) Pro zjišťování pomocí výpočtu se uchovávají tyto informace
 - a) seznam všech monitorovaných zdrojů,
 - b) aktivitní údaje použité pro jakýkoliv výpočet emisí pro každý zdroj skleníkových plynů, rozčleněné podle typu na paliva emisí ze spalování a materiály u procesních emisí,
 - c) dokumenty odůvodňující výběr zjišťovacího postupu a dokumenty odůvodňující dočasné nebo trvalejší změny postupu zjišťování a výběr úrovně přesnosti potvrzený v povolení k emisím skleníkových plynů podle § 5 zákona,
 - d) dokumentace postupu zjišťování a výsledky odvození technologicky specifických emisních faktorů a relativního zastoupení biomasy pro konkrétní paliva, oxidačních a konverzních faktorů,
 - e) dokumentace procesu sběru aktivitních údajů pro zařízení a jejich zdroje,
 - f) aktivitní údaje, emise, oxidační nebo konverzní faktory předložené Ministerstvu životního prostředí pro národní alokační plán za roky předcházející období, které je pokryté systémem emisního obchodování,
 - g) dokumentace odpovědností ve spojitosti s emisním zjišťováním,
 - h) výroční emisní hlášení,
 - i) jakékoliv další informace, které byly identifikovány jako nezbytné pro verifikaci výročního emisního hlášení.
- (3) Pro zjišťování pomocí kontinuálního emisního měření se uchovávají tyto informace
 - a) dokumenty odůvodňující volbu měření jakožto postupu zjišťování,
 - b) data použitá pro analýzu nejistot pro každý zdroj skleníkových plynů, rozčleněných na procesní emise a emise ze spalování paliv,
 - c) detailní technický popis systému kontinuálního měření včetně dokumentace změn v průběhu času a zápisy o provedených testech, poruchách, kalibraci, servisu a údržbě,

⁴⁾ Rozhodnutí Komise 2000/532/ES, „Evropský seznam odpadů“.

⁵⁾ Zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů.

d) dokumentace o provedených změnách měřícího systému.

Kontrolní mechanismy při zjišťování a vykazování emisí

§22

Standardní kontrolní postupy zajišťující kvalitu dat

- (1) Pro zjišťování a vykazování emisí skleníkových plynů se používá efektivní systém zpracovávání a kontroly dat. Je třeba

- zajistit, aby byly všechny informace vyjmenované v § 21 odst. 2 a 3 náležitě zaznamenány, kontrolovány a připraveny k nezávislému ověření.
- (2) Požadovaná kvalita standardních kontrolních postupů zajišťujících kvalitu dat se řídí systémem řízení podniku a auditu z hlediska životního prostředí nebo jiných systémů na zacházení s environmentálními daty a jejich správou, včetně ISO 14001:1996.
 - (3) Standardní kontrolní postupy zajišťující kvalitu dat zahrnují vždy
 - a) identifikaci zdrojů skleníkových plynů podle zákona,
 - b) posoupnost a vzájemné ovlivnění procesů zjišťování a vykazování,
 - c) odpovědnostní vztahy,
 - d) metody výpočtu nebo měření, které byly užity,
 - e) použité měřicí zařízení, bylo-li použito,
 - f) vykazování a záznamy,
 - g) vnitřní kontrolu vykázaných dat a kvality systému,
 - h) opravné a preventivní činnosti.
 - (4) Transparentnost a kontrola zjišťování a vykazování výsledků se provádí v souladu s požadavky na standardní kontrolní postupy zajišťující kvalitu dat.

§23

Měřicí techniky a zařízení

- (1) Zařízení pro měření emisí se zkaličuje, adjustuje, ověří a testuje pomocí příslušných standardů porovnatelných s mezinárodními standardy před prvním použitím a dále v pravidelných intervalech. Zjistí-li se, že přístroj zcela neodpovídá stanoveným požadavkům, vyhodnotí se a zdokumentuje správnost předchozích výsledků měření a okamžitě se přijmou potřebná nápravná opatření. Záznamy a výsledky kalibrace a dalších testů se uschovají.
- (2) Pro kontinuální měřicí systém emisí platí pokyny obsažené v normách EN 14181 a EN ISO 14956:2002. Je-li měřením, vyhodnocováním dat a vykazováním výsledků pověřena nezávislá a akreditovaná testovací laboratoř, musí tato laboratoř splňovat pokyny obsažené v normě EN ISO 17025:2000.

§24

Správa dat

- (1) Při použití standardních kontrolních postupů zajišťujících kvalitu dat je nutno zabránit opominutí, deformací nebo chybám při zacházení s daty a jejich správou. Způsob provedení těchto mechanismů musí být navržen s ohledem na komplexnost datového souboru. O použití mechanismů se učiní záznam, který slouží jako podklad při ověřování.
- (2) Jednoduché a efektivní standardní kontrolní postupy zajišťující kvalitu dat musí vycházet z porovnání výsledků zjišťování při použití vertikálních či horizontálních přístupů.
- (3) Vertikálním přístupem se rozumí porovnání emisních dat zjišťovaných v daném zařízení v různých letech, pokud se rozdíly mezi jednotlivými roky nedají vysvětlit
 - a) změnami v povaze prováděných činností,
 - b) změnami týkajícími se množství použitých paliv nebo materiálů, nebo
 - c) změnami týkajícími se provozních charakteristik procesů, při nichž dochází k emisím.
- (4) Horizontální přístup spočívá v porovnávání různých způsobů sběru relevantních dat, vždy se jedná o
 - a) porovnání dat o spotřebě paliv nebo vstupních materiálů v daných zdrojích s údaji o nákupu těchto paliv a údaji o změnách zásob,
 - b) porovnání dat o celkové spotřebě paliv nebo vstupních materiálů s údaji o nákupu těchto paliv a údaji o změnách zásob,
 - c) porovnání emisních faktorů, které byly stanoveny provozovatelem zařízení nebo prodejcem paliva, s národními nebo mezinárodními referenčními hodnotami pro porovnatelná paliva,
 - d) porovnání emisních faktorů získaných na základě analýzy paliva s národními nebo mezinárodními referenčními hodnotami pro porovnatelná paliva,
 - e) porovnání naměřených a vypočtených hodnot.

Ověřování

§25

- (1) Při ověřování emisního hlášení autorizovaná osoba posuzuje, zda aplikovaný zjišťovací postup souhlasí se schváleným popisem zjišťovacího postupu a zda výsledky zjišťování obsažené v emisním hlášení jsou prosty nedostatků, deformací nebo chyb, které by vedly ke zkreslení nahlášených informací.
- (2) V rámci ověřovacího procesu autorizovaná osoba vždy
 - a) seznámí se se všemi činnostmi realizovanými v zařízení, zdroji emisí v tomto zařízení, měřicími přístroji použitými ke zjišťování nebo měření aktivních údajů, způsobem odvození a aplikace emisních faktorů, oxidačních a konverzních faktorů a prostředím, ve kterém je zařízení provozováno,
 - b) seznámí se se systémem zacházení s daty a jejich správou, kterou provádí provozovatel zařízení s ohledem na zjišťování a vykazování; opatří si, analyzuje a ověří data obsažená v tomto systému,
 - c) vychází z akceptovatelné úrovně přesnosti ověřovacího procesu v kontextu s povahou a komplexností činností realizovaných v zařízení a zdrojích emisí,
 - d) zjišťuje stupeň rizika, zda u daného emisního hlášení mohlo dojít ke zkreslení vykázaných údajů, přičemž bere v úvahu jakýkoliv nedostatek, deformaci nebo chybu, zejména sleduje možnou netransparentnost způsobu správy dat a vychýlené nebo nekonzistentní hodnoty,
 - e) sestaví plán ověřování, který koresponduje s těmito riziky a s rozsahem a komplexností činností a zdrojů v daném

- zařízení, a definuje jej výběrovými metodami užitými s ohledem na toto zařízení,
- f) uskuteční tento plán ověřování údajů v souladu s definovanými výběrovými metodami a zajištěním všech dodatečných faktů, na kterých autorizovaná osoba založí své závěry,
 - g) prověří náležitou aplikaci postupu zjišťování, která je deklarována v povolení k emisím skleníkových plynů a která deklaruje stupeň přesnosti zjišťování pomocí příslušných úrovní přesnosti,
 - h) vyžádá si v případě potřeby od provozovatele zařízení chybějící data nebo doplnění chybějící části dokumentace, vysvětlení odchylky v emisních datech nebo revizi výpočtů před tím, než bude učiněn definitivní závěr o ověřování,
 - i) prověří, zda standardní kontrolní postupy zajišťující kvalitu dat byly použity v souladu s touto vyhláškou,
 - j) přesvědčí se, zda zjištěné informace nenasvědčují předchozímu zkreslování výsledků.
- (3) V závěru ověřovacího procesu autorizovaná osoba vydá provozovateli zařízení doklad o výsledku ověření emisí, který provozovatel zařízení předloží podle § 7 odst. 3 zákona.

Účinnost
§26

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem jejího vyhlášení.

Ministr:
RNDr. Ambrozek v. r.

Příloha č. 1 - 17 k vyhlášce č. 696/2004 Sb.